

Mreža za afirmaciju nevladinog sektora - MANS

Dalmatinska 188, 81000 Podgorica, Crna Gora
Tel/fax: +382.20.266.326; 266 327; +382.69.446.094
mans@t-com.me, www.mans.co.me

UPRAVNI SUD CRNE GORE

УПРАВНИ СУД
ЦРНЕ ГОРЕ
Број 591/20
07-02-2020 год.
ПОДГОРИЦА

N.V.O. "MANS"

Број 28927/02
07.02.2020

Podgorica, _____ 201__ god.

PODGORICA

TUŽILJA: NVO MANS iz Podgorice

TUŽENA: Agencija za sprječavanje korupcije Crne Gore

TUŽBA

radi: poništenja konačnog rješenja

br. UPI 02-04-5/2-2020 od 3. februara 2020. godinc

Rješavajući po zahtjevu tužilje za pokretanje postupka utvrđivanja povrede odredaba Zakona o sprječavanju korupcije koje se odnose na izvještaje o приходима i imovini i na osnov sticanja imovine i prihoda javnog funkcionera Enisa Bakovića, koji obavlja funkciju pomoćnika direktora Uprave policije, tužena je izrekom konačnog rješenja br. br. UPI 02-04-5/2-2020 od 3. februara 2020. godine odbila zahtjev kao neosnovan u cjelosti.

Tužilja pobija rješenje tužene zbog:

- bitnih povreda pravila postupka,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i
- pogrešne primjene materijalnog prava.

Rješenje tužene je nerazumljivo i nezakonito. Naime, iz uvoda pobijanog rješenja proizilazi da je zahtjev odbijen kao neosnovan, iz čega proizilazi da je tužena sprovela i okončala postupak i nakon toga odbila zahtjev tužilje.

Protivvrječno navedenom, u obrazloženju pobijanog rješenja navodi se da je tužena, u skladu sa nadležnostima iz člana 78. Zakona o sprječavanju korupcije, utvrdila da **ne postoje elementi za pokretanje postupka**, pa iz toga proizilazi da postupak nije ni pokrenut, da nije sproveden i da je zahtjev tužilje odbijen zbog nenadležnosti i procesnih razloga.

Dakle, očigledno je da postupak po zahtjevu za utvrđivanje povrede odredaba Zakona o sprječavanju korupcije nije pokrenut i sproveden i da tužena nije postupala po zahtjevu tužilje. Tužena nije razmotrila zahtjev tužilje, nije sprovedla propisani postupak, već je proizvoljno odbila zahtjev.

Da bi ocijenila da je zahtjev tužilje neosnovan, tužena je bila dužna da sprovede zakonom propisani postupak i tek onda da zahtjev odbije i da o tome da razloge u obrazloženju, što tužena nije učinila, čime je povrijedila pravila postupka.

Odredbom člana 31. stav 1. Zakona o sprječavanju korupcije propisano je da **postupak** u kojem se odlučuje da li je javni funkcioner povrijedio odredbe ovog zakona koje se odnose na izvještaje o prihodima i imovini i osnov sticanja imovine i prihoda, **tužena pokreće na zahtjev pravnih lica ili fizičkih lica**. Odredbama članova 34 -37 istog zakona propisan je postupak tužene po zahtjevu za utvrđivanje da li je javni funkcioner povrijedio odredbe ovog zakona koje se odnose na izvještaje o prihodima i imovini. Dakle, tužena ne može odbiti da pokrene i sprovede postupak kada su ispunjeni zakonom propisani uslovi za njegovo pokretanje.

Dalje, članom 13. Zakona o inspeksijskom nadzoru propisano je da je u vršenju inspeksijskog nadzora inspektor naročito obavezan da:

- 1) **razmotri inicijativu za pokretanje postupka inspeksijskog nadzora** i o tome obavijesti podnosioca inicijative;
- 2) obavijesti odgovorno lice subjekta nadzora o početku obavljanja inspeksijskog pregleda, osim ako smatra da bi obavještenje umanjilo efikasnost inspeksijskog nadzora;
- 3) ukaže subjektu nadzora na prava koja može koristiti u postupku inspeksijskog nadzora;
- 4) vodi evidencije o izvršenim inspeksijskim pregledima, kao i druge propisane evidencije;
- 5) postupa zakonito, blagovremeno i u skladu sa etičkim kodeksom državnih službenika.

Takođe, praksa ovog suda (između ostalih: presuda Upravnog suda U.br.753/08 od 17.03.2009.godine) ukazuje da je u vršenju inspeksijskog nadzora inspektor naročito obavezan da razmotri inicijativu za pokretanje inspeksijskog nadzora i da o tome obavijesti podnosioca inicijative. Ovo pravo podnosioca inicijative proizilazi iz odredbe člana 13. stav 1. tačka 1. Zakona o inspeksijskom nadzoru, kojom je propisano da je u vršenju inspeksijskog nadzora inspektor naročito obavezan da razmotri inicijativu za pokretanje inspeksijskog nadzora i o tome obavijesti podnosioca inicijative. Ovakav stav suda jasno ukazuje na obavezu tužene da postupajući po inicijativi tužilje odluči na način propisan zakonom.

Dakle, iz citiranih zakonskih odredbi proizilazi da je tužena bila dužna da razmotri zahtjev tužilje, da pokrene i sprovede postupak u skladu sa zakonom i da nakon toga, direktor tužene donese obrazloženu odluku.

Suprotno zakonskim određenjima, tužena je pobijanim rješenjem odbila da uopšte pokrene postupak za utvrđivanje da li je pomoćnik direktora Uprave policije, Enis Baković, povrijedio odredbe ovog zakona koje se odnose na izvještaje o prihodima i imovini i osnov sticanja imovine i prihoda, čime je povrijedeno zakonom propisano pravo tužilje da zahtjevom pokrene postupak protiv javnog funkcionera za koga smatra da je prekršio odredbe Zakona o sprječavanju korupcije.

Donošenjem pobijanog rješenja tužena nije postupila u skladu sa naprijed navedenim zakonskim odredbama, ne zna se da li je uopšte razmatrala zahtjev tužilje ili je ocijenila da nije nadležna, u kom slučaju je morala postupiti u skladu sa odredbama koje propisuju postupanje po podnesku za koji nije nadležna. Dakle, iz sadržine rješenja tužene proizilazi da smatra da nema elemenata da uopšte pokrene postupak po zahtjevu tužene, iako odredbe Zakona o sprječavanju korupcije propisuju da se taj postupak pokreće na zahtjev bilo kog pravnog ili fizičkog lica.

Takođe, odbijanje zahtjeva tužilje kao neosnovanog u cjelosti, kontradiktorno je navodima iz obrazloženja rješenja da ne postoje elementi za pokretanje postupka. Tako je nerazumljivo kako je to tužena utvrdila da je **zahtjev tužilje neosnovan**, a istovremeno **navodi da postupak po zahtjevu nije ni pokrenut**.

Na osnovu člana 31. stav 1. Zakona o sprječavanju korupcije, tužena je bila dužna da pokrene postupak po zahtjevu tužilje i da tek nakon sprovedenog postupka donese odluku. Ni jedna odredba Zakona o sprječavanju korupcije ne daje ovlašćenje tuženoj da zahtjev za pokretanje postupka protiv javnog funkcionera odbije kao neosnovan, bez sprovođenja zakonom propisanog postupka.

Prethodno citirana odredba člana 13. Zakona o inspekcijском nadzoru nedvosmisleno propisuje da je u vršenju inspekcijского nadzora inspektor naročito obavezan da razmotri inicijativu za pokretanje inspekcijского postupka i o tome obavijesti podnosioca inicijative, pa je donošenjem pobijanog rješenja tužena postupila suprotno navedenom, jer se ne zna da li je razmatrala inicijativu i kakav stav je zauzela, odnosno da li je smatrala da je nenadležna za postupanje u kom slučaju je morala inicijativu proslijediti nadležnom organu ili je odbiti sa valjanim obrazloženjem. Umjesto zakonitog postupanja, odnosno pokretanja i sprovođenja postupka i donošenja odluke, tužena je nerazumljivo i nezakonito odbila zahtjev tužilje sa navodima da uopšte neće da pokrene postupak.

U obrazloženju pobijanog rješenja tužena ukazuje da je počela sa radom 01. januara 2016. godine, od kada se primjenjuje Zakon o sprječavanju korupcije, zatim se poziva na član 147. Ustava Crne Gore koji propisuje zabranu povratnog dejstva zakona i ukazuje da je imovinski karton Enisa Bakovića predat u skladu sa Zakonom o sprječavanju sukoba interesa, koji je prestao da važi stupanjem na snagu Zakona o sprječavanju korupcije, te zaključuje da nema osnova za pokretanje postupka.

Pobijano rješenje u cjelosti je nerazumljivo i protiviječno jer iz navoda tužene proizilazi da se na odnose nastale prije 01. januara 2016. godine ne primjenjuje ni jedan zakon. Po zaključku tužene, Zakon o sprječavanju korupcije ne može se primijeniti na povrede koje su nastale prije 01. januara 2016. godine (što tužilja nije ni tražila zahtjevom), jer bi to bila retroaktivna primjena zakona. Sa druge strane, tužena apsurdno smatra da se ne može primijeniti ni Zakon o sprječavanju sukoba interesa koji je važio u to vrijeme, zato što je taj zakon prestao da važi stupanjem na snagu Zakona o sprječavanju korupcije. Tako je tužena u donošenju pobijanog rješenja upravo retroaktivno primijenila Zakon o sprječavanju korupcije jer od početka njegove primjene prestao je da važi Zakon o sprječavanju sukoba interesa, ali ne i za odnose i radnje koji su nastali prije 01. januara 2016. godine.

Tako je nerazumljivo kakvu odluku je tužena donijela i koji zakon je konkretno primijenila u donošenju pobijanog rješenja.

Ukazujem da je shodno članu 107. Zakona o sprječavanju korupcije Agencija za sprječavanje korupcije počela sa radom 1. januara 2016. godine kada je preuzela poslove, kao i prava i obaveze, dokumentaciju, registre i evidenciju Komisije za sprječavanje sukoba interesa, pa je obavezna da postupi po ovom zahtjevu i donese meritornu odluku.

U tom smislu je i stav Upravnog suda Crne Gore u presudi U.br.4115/17 gdje je sud, pored navedenog preuzimanja poslova od Komisije za sprječavanje sukoba interesa, Agenciji za sprječavanje korupcije takođe jasno ukazao da Zakon o sprječavanju korupcije, koji se primjenjuje od 01.01.2016. godine, sadrži materijalno pravne propise o konfliktu interesa, ali i procesne odredbe - postupak pred Agencijom. U tom smislu su i još dvije presude Upravnog suda Crne Gore, i to U.br.449/18 od 7. juna 2019. godine i U.br. 377/18 od 25. oktobra 2019. godine.

Upravni sud je istakao da se pitanje **da li je funkcioner u konfliktu interesa, mora cijeliti prema zakonu koji je važio u momentu stupanja na funkciju**, tj.u konkretnom, prema Zakonu o sprječavanju sukoba interesa i da je **za ocjenu da li je funkcioner u sukobu interesa bitno kada je izvršena radnja koja predstavlja povredu Zakona i koji je zakon u to vrijeme važio.**

Zato tužilja očekuje da Upravni sud ostane pri navedenom stavu koji je zauzeo po identičnom pravnom pitanju u predmetu gdje je rješenje tužene sa istim obrazloženjem kao u ovom slučaju, poništeno kao nezakonito.

Obrazloženje pobijanog rješenja je nerazumljivo i kontradiktorno jer se tužena poziva na odredbu člana 116. Zakona o upravnom postupku koja propisuje odlučivanje u postupku koji je pokrenut po zahtjevu stranke, a zatim navodi da u konkretnom slučaju ne postoje elementi za pokretanje postupka, dok istovremeno zahtjev tužilje odbija kao neosnovan sa pozivom na odredbu Zakona o sprječavanju korupcije koja propisuje odlučivanje nakon sprovedenog postupka. Pobijanim rješenjem tužena je odbila da pokrene zakonom propisani postupak i tako je povrijedila zakonom propisano pravo tužilje da zahtjevom pokrene postupak i zakonom propisano pravo da se njen zahtjev razmotri i da od tužene dobije stav u odnosu na navode zahtjeva.

Tužilja ističe da je i u zahtjevu tuženoj ukazano da je, shodno članu 107. Zakona o sprječavanju korupcije Agencija za sprječavanje korupcije počela sa radom 1. januara 2016. godine **kada je preuzela poslove, kao i prava i obaveze, dokumentaciju, registre i evidenciju Komisije za sprječavanje sukoba interesa, pa je obavezna da postupi po ovom zahtjevu i donese meritornu odluku.**

Dakle, citirana odredba Zakona o sprječavanju korupcije nalaže obavezu tuženoj da preuzme poslove ranije Komisije za sprječavanje sukoba interesa, uključujući i poslove utvrđivanja da li je javni funkcioner povrijedio odredbe tada važećeg Zakona o sprječavanju sukoba interesa. Umjesto zakonitog postupanja, tužena je zauzela apsurdan i neosnovan stav da niko nije nadležan da utvrđuje sva kršenja zakona koja su se desila prije nego što je tužena počela sa radom i da za ta kršenja zakona niko ne može odgovarati.

Ni jedan od navoda iz zahtjeva tužilje tužena nije cijnila u pobijanom rješenju, posebno ne navode tužilje da je tužena obavezna da postupi po zahtjevu i donese meritornu odluku jer je preuzela poslove, prava i obaveze, dokumentaciju, registre i evidenciju Komisije za sprječavanje sukoba interesa, ali je zahtjev odbila dajući razloge u obrazloženju koji ukazuju da postupak po zahtjevu nije ni pokrenula, niti sprovela i ukazujući da nije nadležna za kršenja zakona koja su se desila prije nego je tužena počela sa radom. Tužena je bila dužna da ocijeni sve navode zahtjeva tužilje, da sprovede postupak kako je to zakonom propisano, a u slučaju da navode zahtjeva ne uvaži, mora iznijeti razloge zbog kojih te navode smatra neosnovanim ili razloge zbog kojih smatra da ne postoje uslovi da po istom postupka, što je u pobijanom rješenju izostalo. Sve navode iz zahtjeva tužilje tužena nije uopšte cijnila, niti je odgovorila na njih, pa se ne zna da li ih je jednostavno zanemarila ili je namjeravala da ih odbaci, a ako je u pitanju ovo drugo nijesu dati razlozi za takvo odbacivanje.

U skladu sa praksom Evropskog suda za ljudska prava, navodi iz zahtjeva tužilje zahtijevali su konkretan odgovor, pa je tužena onemogućila da se utvrdi da li su ovi navodi zanemareni, a obzirom da je zahtjev tužilje odbijen i da postupak po zahtjevu nije ni pokrenut, nisu uopšte dati razlozi za takvo odlučivanje. Ovakvo postupanje takođe predstavlja kršenje člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, jer ovaj član obavezuje organe koji odlučuju o pravima i obavezama da daju obrazloženje svojih odluka (između ostalih: "*Hiro Balani protiv Španije*", 9. decembar 1994).

Pobijano rješenje tužene zahvaćeno je povredom pravila postupka iz člana 22. stav 7. Zakona o upravnom postupku kojim je propisano da obrazloženje sadrži utvrđeno činjenično stanje, propise na osnovu kojih je odlučeno, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na odluku koja je donijeta i razloge zbog kojih nijesu uvaženi zahtjevi tužilje. Suprotno ovoj odredbi, tužena je prvo navela da nema elemenata za pokretanje postupka, zahtjev tužilje je odbila kao neosnovan sa pozivom na odredbu Zakona o sprječavanju korupcije koja propisuje odlučivanje nakon sprovedenog postupka, a istovremeno navodi da Zakon o sprječavanju korupcije ne može da primijeni jer bi to bilo kršenje zabrane povratnog dejstva zakona, ali ni Zakon o sprječavanju sukoba interesa jer je on prestao da važi stupanjem na snagu Zakona o sprječavanju korupcije.

Tužena je obavezna da postupa po zahtjevima ove vrste i da pokrene i sprovede postupak propisan zakonom i te zakonske obaveze ne može se osloboditi proizvoljnim odbijanjem zahtjeva sa nerazumljivim obrazloženjem da nema elemenata da postupak pokrene i da ne može primijeniti ni jedan zakon koji reguliše predmetnu oblast.

Dakle, razlozi za odbijanje zahtjeva tužilje i nesprovođenje zakonom propisanog postupka uopšte nisu dati u obrazloženju pobijanog rješenja, niti takvo odbijanje zahtjeva tužilje bez sprovođenja postupka ima ikakvo objektivno i racionalno opravdanje, što sve pobijano rješenje čini nejasnim i nezakonitim.

Sa izloženog predlažem da Upravni sud, na osnovu člana 28. stav 2 i člana 35. stav 1. Zakona o upravnom sporu sprovede usmenu raspravu i nakon provedenog postupka donese:

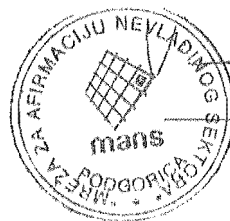
P r e s u d u

Tužba se usvaja.

Ponistava se rješenje tužene br. br. UPI 02-04-5/2-2020 od 3. februara 2020. godine. Obavezuje se tužena da tužilji nadoknadi troškove postupka po AT-u u roku od 15 dana od dana prijema presude.

U Podgorici, 07.02.2019. godine

Izvršni direktor NVO MANS

Vanja Čalović Marković

Prilog:

- Zahtjev za pokretanje postupka NVO MANS br. 25894/01 od 21.01.2020. godine
- Rješenje Agencije za sprječavanje korupcije br. UPI 02-04-5/2-2020 od 3. februara 2020. godine

Mreža za afirmaciju nevladinog sektora - MANS

Dalmatinska 188, 81000 Podgorica, Crna Gora
Tel/fax: +382.20.266.326; 266 327; +382.69.446.094
mans@t-com.me, www.mans.co.me

Podgorica, 21. januar 2020. godine

Crna Gora
AGENCIJA ZA SPRJEČAVANJE KORUPCIJE
PODGORICA

Priloga	2.1-01-2020		
Org. jed	21	Prilog	Vrijednost

N.V.O. "MANS"
Broj: 25894/09
Podgorica, 21. 01. 2020. god.

Agencija za sprječavanje korupcije Crne Gore

Na osnovu člana 31. stav 1. i 3. u skladu sa članom 32. stav 1 Zakona o sprječavanju korupcije, podnosimo:

Zahtjev za pokretanje postupka za utvrđivanje povrede odredbi Zakona o sprečavanju korupcije

Istraživački centar NVO MANS utvrdio je da je Enis Baković, koji obavlja funkciju pomoćnika direktora Uprave policije, u septembru 2015. godine stekao dvospratnu vikendicu ukupne površine od 58 m², kao i pripadajuće zemljište površine od 267 m², sve u Opštini Žabljak. Da bi stekao navedene nekretnine, Baković je potrošio 15.000 eura, što ga je koštalo više nego što su bili njegovi tadašnji realni prihodi, ali i ukupna Bakovićeva zarada iz 2015. godine.

Uvid u Izvještaje o prihodima i imovini Enisa Bakovića, koji je u toku 2015. godine obavljao funkciju zamjenika državnog tužioca u Osnovnom državnom tužilaštvu, na osnovu čega je mjesečno zaradivao 1.108 eura, pokazuje da je u toku 2015. godine Baković zaradio ukupno 13.296 eura. Za istu godinu, Baković nije prijavio podizanje kredita, postojanje uštedevine, niti primanje poklona i pozajmica, koji bi služili za finansiranje kupovine vikendice sa placem na Žabljaku.

Sa izloženog, u skladu sa članom 32. stav 1. Zakona o sprječavanju korupcije (Službeni list Crne Gore br. 53/14) podnosimo ovaj zahtjev i predlažemo da u skladu sa članom 30. stav 3. i članom 31. stav 1. Zakona o sprječavanju korupcije pokrenete postupak i utvrdite osnov sticanja imovine i prihoda javnog funkcionera Enisa Bakovića, pomoću kojih je finansirao kupovinu vikendice i placa na Žabljaka po cijeni koja nadmašuje njegovu ukupnu zaradu iz 2015. godine.

Ukazujemo da je shodno članu 107. Zakona o sprječavanju korupcije Agencija za sprječavanje korupcije počela sa radom 1. januara 2016. godine, kada je i preuzela poslove, kao i prava i obaveze, dokumentaciju, registre i evidenciju Komisije za sprječavanje sukoba interesa, pa je obavezna da postupi po ovom zahtjevu i donese meritornu odluku.

U tom smislu je i stav Upravnog suda u presudi U.br. 4115/17 gdje je sud, pored navedenog preuzimanja poslova od Komisije za sprječavanje za sukoba interesa, Agenciji za sprječavanje korupcije takode jasno ukazao da Zakon o sprječavanju korupcije, koji se primjenjuje od 1. januara 2016. godine, sadrži materijalno pravne propise o konfliktu interesa, ali i procesne odredbe – postupak pred Agencijom.

Upravni sud je istakao da se pitanje da li je funkcioner u konfliktu interesa, mora cijeniti prema zakonu koji je važio u momentu stupanja na funkciju, tj. u konkretnom, prema Zakonu o sprječavanju sukoba interesa i da je za ocjenu da li je funkcioner u sukobu interesa bitno kada je izvršena radnja koja predstavlja povredu Zakona i koji je zakon u to vrijeme važio.

Zahtijevamo da nas, kao podnosioca zahtjeva, u skladu sa članom 39. Zakona o sprječavanju korupcije, informišete o sprovedenim mjerama i dostavite nam zapisnike, kao i odluku koja je donesena po našem zahtjevu.

Podnosilac inicijative,

Dejan Milovac

Direktor Istraživačkog centra MANS-a

Prilog:

- Istraživačka priča NVO MANS, objavljena 17. januara 2020. godine
- Ugovor br. 300/2015 od 11. septembra 2015. godine, zaključen pred Notarom Lelom Kostić u Nikšiću

Crna Gora
Agencija za sprječavanje korupcije

Broj: UPI-02-04-5/2-2020

Podgorica, 03.02 2020. godine

AGENCIJA ZA SPRJEČAVANJE KORUPCIJE, na osnovu člana 38 Zakona o sprječavanju korupcije („Službeni list CG“ br. 53/14), postupajući po zahtjevu NVO Mreža za afirmaciju nevladinog sektora - **MANS**, broj UPI 02-04-5-2020 od 21. januara 2020. godine, za utvrđivanje da je Enis Baković, pomoćnik direktora Uprave policije kao javni funkcioner, prekršio odredbe Zakona o sprječavanju korupcije, dana 31. januara 2020. godine, donijela je

RJEŠENJE

Odbija se u cjelosti zahtjev NVO Mreža za afirmaciju nevladinog sektora-**MANS**, broj UPI 02-04-5-2020 od 21. januara 2020. godine, kao neosnovan.

Obrazloženje

NVO Mreža za afirmaciju nevladinog sektora - **MANS**, obratila se Agenciji za sprječavanje korupcije dana 21. januara 2020. godine zahtjevom, broj UPI 02-04-5-2020 da utvrdi postojanje povrede odredbi Zakona o sprječavanju korupcije, javnog funkcionera Enisa Bakovića, jer je imenovani u 2015. godini stekao dvospratnu vikendicu ukupne površine od 58 m², kao i pripadajuće zemljište površine od 267 m² u Opštini Žabljak. Dalje je istaknuto da je imenovani da bi stekao navedene nepokretnosti potrošio 15.000,00 eura, što ga je koštalo više nego što su bili njegovi tadašnji realni prihodi i ukupna zarada Bakovića iz 2015. godine.

Potom, u zahtjevu se navodi da je uvidom u Izvještaje o prihodima imovini Enesa Bakovića za 2015. godinu koji je tada obavljao funkciju zamjenika

državnog tužioca u Osnovnom državnom tužilaštvu, na osnovu čega je mjesečno zarađivao 1.108,00 eura, pokazalo da je u toku 2015. godine zaradio ukupno 13.296,00 eura. Dalje je navedeno da Baković za istu godinu nije prijavio podizanje kredita, postojanje uštede, niti primanje poklona i pozajmice koji bi služili za finansiranje kupovine vikendice sa placem na Žabljaku.

Takođe je navedeno da Agencija u skladu sa članom 30 stav 3 i članom 31 stav 1 utvrdi osnov sticanja imovine i prihoda imenovanog javnog funkcionera pomoću kojih je finansirao kupovinu vikendice i placa na Žabljaku po cijeni koja nadmašuje njegovu ukupnu zaradu iz 2015. godine.

U skladu sa zakonskim nadležnostima propisanim članom 78 Zakona o sprječavanju korupcije, Agencija za sprječavanje korupcije je dana 31. januara 2020. godine utvrdila da ne postoje elementi za pokretanje postupka.

Agencija ističe da je imenovani javni funkcioner u 2015. godini **Komisiji za sprječavanje sukoba interesa** prijavio predmetnu imovinu u Izvještaju o prihodima i imovini u slučaju promjene podataka iz Izvještaja koji se odnose na uvećanje imovine preko 5000 eura, u roku od 30 dana od dana nastanka promjene, koji je zaveden pod arhivskim brojem 4-2851/2 dana 23.11.2015. godine.

U odnosu na prethodno navedeno jasno je da je imenovani predao navedeni Izvještaj u skladu sa **Zakonom o sprječavanju sukoba interesa**.

Naime, Agencija za sprječavanje korupcije kao samostalno i nezavisno tijelo, koju je osnovala Skupština Crne Gore počela je sa radom 01. januara 2016. godine, a od kada se i primjenjuje Zakon o sprječavanju korupcije.

Članom 147 Ustava Crne Gore propisano je da Zakon i drugi propis ne može imati povratno dejstvo, pa se shodno navedenom Zakon o

sprječavanju korupcije ne može primjenjivati na pravne situacije, odnose i obaveze koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu.

Zakonom o sprječavanju korupcije („Službeni list CG“ br. 53/14) članom 30 propisano je da Agencija vrši provjeru podataka iz Izvještaja upoređivanjem tih podataka sa prikupljenim podacima o imovini i prihodima javnog funkcionera od organa vlasti i pravnih lica koji raspolažu tim podacima.

Članom 30 stav 3 propisano je da ukoliko Agencija u postupku provjere utvrdi da su imovina i prihodi javnog funkcionera i povezanih lica sa javnim funkcionerom veći u odnosu na realne prihode može na svoj zahtjev tražiti od javnog funkcionera **da u roku od 30 dana dostavi detaljne podatke o osnovima sticanja imovine i prihoda.**

Cilj provjere je utvrđivanje tačnosti prijavljene imovine, istinitost i potpunost prijavljenih podataka o imovini, načinu sticanja imovine kao i izvorima sredstava kojima je pribavljena pokretna i nepokretna imovina koju je javni funkcioner prijavio u svom izvještaju.

Imajući u vidu citiranu zabranu povratnog dejstva zakona, Agencija ukazuje da u konkretnom slučaju nema osnova za pokretanje postupka.

Članom 116 Zakona o upravnom postupku propisane su odredbe koje se odnose na odlučivanje po zahtjevu stranke i istim je navedeno da kad je upravni postupak pokrenut na zahtjev stranke, javnopravni organ zahtjev može usvojiti u cjelosti ili djelimično, odnosno odbiti, dok je članom 114 istog Zakona navedeno da je rok za donošenje i dostavljanje rješenja u upravnom postupku 30 dana od dana pokretanja postupka, ukoliko posebnim zakonom nije drukčije propisano.

Imajući u vidu prednje navedeno, Agencija je stava da je zahtjev NVO Mreža za afirmaciju nevladinog sektora - MANS, broj UPI 02-04-5-2020 od 21. januara 2020. godine neosnovan, te da u konkretnom slučaju ne